

Рим утвърждава видението — число шест

Пророческите спорове в адвентната история: разбиране на конфликта между Урия Смит и Джеймс Уайт относно Даниил 11:36

Jeff Pippenger

2024-08-14

Разглеждаме шест направления на пророчески спор, възникнали в историята на адвентизма от 1798 година до наши дни.

„В историята и пророчеството Божието Слово изобразява дълго продължаващата борба между истината и заблудата. Тази борба все още продължава. Това, което е било, ще се повтори. Старите спорове ще бъдат възобновени и непрестанно ще възникват нови теории. Но Божият народ, който чрез своята вяра и в изпълнението на пророчеството е имал дял в прогласяването на вестите на първия, втория и третия ангел, знае къде стои. Той има опитност, по-скъпоценна от чистото злато. Той трябва да стои твърдо като канара, като държи началото на своето упование непоколебимо до края.“ Selected Messages, book 2, 109.

Предишната статия разгледа първия и последния спор относно римската власт, а сега ще се заемем със спора, възникнал между Урия Смит и Джеймс Уайт. Урия Смит внесе свое собствено „частно тълкуване“ в тридесет и шести стих.

„СТИХ 36. И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвеличи, и ще се превъзнесе над всеки бог, и ще говори хулни неща против Бога на боговете, и ще благоденства, докато се изпълни негодуванието; защото определеното ще се извърши.

„Тук въведеният цар не може да означава същата сила, която бе спомената последна; а именно, папската власт; защото описаните характеристики няма да се окажат приложими, ако бъдат отнесени към тази власт.“ Урия Смит, Daniel and the Revelation, 292.

Смит признава, че силата в предишния стих е „папският Рим“, но твърди, че характеристиките на стих тридесет и шести не са пророчески характеристики, които отъждествяват папския Рим. Това твърдение е лъжливо. Трябва да се помни, че при бунта от 1863 г. седемте времена от двадесет и шеста глава на Левит бяха отстранени настрана и следователно беше отхвърлено представянето на седемте времена и в двете таблици на Авакум. И схемата от 1843 г., и тази от 1850 г. изобразяват седемте времена в самия център на схемите, и двете изображения поставят кръста в центъра на линията на седемте времена. Когато през 1856 г. дойде новата светлина за седемте времена и след това беше отхвърлена, това беляза отхвърляне на двете таблици на Авакум, а също и на авторитета на Духа на пророчеството, който толкова ясно посочва, че и двете схеми са били насочени от Бога.

Според Сестра Уайт последната измама на Сатана е да обезсили свидетелството на Божия Дух, а тук първата измама беше да обезсили свидетелството на Божия Дух и същевременно

представляваше отхвърляне на основополагащите истини върху двете карти, и по-специално — седемте времена.

При отстъплението от 1863 г. именно Урия Смит изработи фалшивата карта от 1863 г., която премахна линията на седемте времена. До 1863 г. Урия Смит бе затворил очите си за светлината относно седемте времена и не беше способен да види, че съществуват две „негодования“, които Даниил посочва. Двете негодования представляват седемте времена срещу северното царство на Израил и южното царство на Юда. Първото срещу десетте северни племена започна през 723 г. пр. Хр. и завърши през 1798 г., а второто започна през 677 г. пр. Хр. и завърши през 1844 г.

Гавриил дойде при Даниил в осма глава, за да обясни видението *magah*, и във връзка със своята работа той представи второ свидетелство за 1844 година. Двете хиляди и триста години от осма глава на Даниил завършиха през 1844 година, но тогава завърши и последното от двете негодования против северното и южното царство.

И рече: Ето, ще ти явя какво ще стане в последното време на негодуванието; защото в определеното време ще бъде краят. Даниил 8:19.

Последният край предполага първи край. Последното от двете негодования, което е просто друг израз за седемте времена, завърши през 1844 г., а първото негодование завърши през 1798 г. Стихът, за който Смит твърдеше, че не съдържа никакви уточнения относно папската власт, посочваше годината, в която папството щеше да получи смъртоносна си рана.

И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвеличи, и ще се превъзнесе над всеки бог, и ще говори нечувани неща против Бога на боговете, и ще преуспява, докато се извърши негодуванието; защото определеното ще се изпълни. Даниил 11:36.

„Царят“ в стих тридесет и шести щеше „да благоуспява, докато се извърши негодуванието“. Забележете какво пише Смит относно Даниил, глава осма, стихове двадесет и трети и двадесет и четвърти в същата книга, в която твърди, че папската власт не притежава необходимите характеристики, за да изпълни стих тридесет и шести.

„СТИХ 23. И в последното време на тяхното царство, когато престъпниците се изпълнят докрай, ще се издигне цар с дръзко лице, който разбира тъмни изречения. 24. И силата му ще бъде могъща, но не чрез собствената му сила; и той ще погубва по чуден начин, и ще преуспява, и ще върши делата си, и ще погуби силните и святия народ. 25. И чрез своето коварство той ще направи измамата да преуспява в ръката му; и ще се превъзнася в сърцето си, и чрез мир ще погуби мнозина; ще се надигне и против Княза на князете; но ще бъде строшен не с ръка.

„Тази сила възниква след четирите дяла на царството на козела в последното време на тяхното царство, тоест към завършека на техния ход. Разбира се, тя е същата като малкия рог от 9-и стих и нататък. Приложете това към Рим, както е изложено в бележките върху 9-и стих, и всичко е хармонично и ясно.

„Цар с дръзко лице.“ Мойсей, предсказвайки наказанието, което щеше да дойде върху юдеите от същата тази сила, я нарича „народ с дръзко лице“. Втор. 28:49, 50. Никой народ не представляваше по-внушителна гледка във военен строй от римляните.

„Разбиращ тъмни изречения.“ Мойсей, в току-що посоченото Писание, казва: „чийто език няма да разбираш“. Това не би могло да се каже за вавилонците, персите или гърците по отношение на юдеите; защото халдейският и гръцкият език се употребяваха в по-голяма или по-малка степен в Палестина. С латинския обаче това не беше така.

„Когато беззаконниците дойдат до пълнотата си.“ Навсякъде се държи пред очи връзката между Божия народ и неговите потисници. Поради престъпленията на Неговия народ те бяха предадени в плен. А упорстването им в греха навлече по-тежко наказание. В нито едно време юдеите не бяха по-нравствено покварени като народ, отколкото по времето, когато дойдоха под властта на римляните.

„Могъщ, но не със своя собствена сила.“ Успехът на римляните се дължеше до голяма степен на помощта на техните съюзници и на разделенията сред техните врагове, от които те винаги бяха готови да се възползват. Папският Рим също беше могъщ посредством светските власти, над които упражняваше духовен контрол.

„Той ще погубва по чуден начин.“ Господ каза на юдеите чрез пророк Езекиил, че ще ги предаде на мъже, които са „изкусни да погубват“; и избиването на един милион и сто хиляди юдеи при разрушението на Йерусалим от римската войска беше страшно потвърждение на думите на пророка. А Рим във втората си, или папска, фаза беше отговорен за смъртта на петдесет милиона мъченици.

„И чрез своята политика той ще направи измамата да преуспява в ръката му.“ Рим се е отличавал над всички други сили с политика на коварство, посредством която е довеждал народите под своя власт. Това е вярно както за езическия, така и за папския Рим. И така чрез мир той погуби мнозина.

„И Рим, накрая, в лицето на един от своите управители, се изправи против Княза на князете, като произнесе смъртна присъда над Исус Христос. „Но той ще бъде строшен не с ръка“, израз, който отъждествява унищожението на тази сила с поразяването на образа от 2 глава.“ Урайя Смит, „Даниил и Откровението“, 202–204.

Смит два пъти в разглеждания откъс посочва, че пророческите характеристики на езическия и папския Рим са взаимозаменяеми, защото те са просто проявлението на Рим в двете му фази, подобно на смесването на желязо и кал в Данаил, втора глава, което сестра Уайт определя като символи на църковничество и държавничество. Когато Данаил посочва в стиховете, които Смит разглежда, че Рим „ще успява и ще действа“ и че Рим „ще направи лукавството да успява в ръката му“, Смит твърди, че в стих тридесет и шести „царят“, който „ще успява, докато се извърши негодуванието“, обозначава пророческа характеристика както на езическия, така и на папския Рим. След това той заявява, че нито една от характеристиките на Рим в стих тридесет и шести не се отнася до папската власт.

Позовахме се на Смит в подкрепа на отъждествяването на Рим с разбойниците, които утвърждават видението, и една от четирите пророчески характеристики в стих четиринадесети е, че Рим възвеличава себе си.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; и насилниците измежду твоя народ ще се възвеличат, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Смит твърди, че характеристиките на царя в тридесет и шести стих не съответстват на папската власт, макар че по-рано защитаваше становището, че именно Рим в четиринадесети стих се превъзнася. И все пак царят в тридесет и шести стих „ще се превъзнесе“. Същият този цар в тридесет и шести стих ще „говори чудни неща против Бога на боговете“. В книгата на Даниил папската власт „ще говори надменно против Всевишния“, а в книгата Откровение папската власт богохулства против Всевишния.

И даде му се уста, която говореше големи думи и богохулства; и даде му се власт да продължи четиридесет и два месеца. И отвори устата си за богохулство против Бога, да хули Неговото име, и Неговата скиния, и онези, които обитават на небето. Откровение 13:5, 6.

В тридесет и шести стих се открива всяка пророческа характеристика на папската власт.

И царят ще постъпва според волята си; и ще се превъзнася, и ще възвеличава себе си над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще успява, докато се изпълни негодуванието; защото определеното ще се извърши. Даниил 11:36.

Човешките тълкуватели многократно са ненадеждни, но мнозина адвентни тълкуватели свидетелстват за очевидната истина, че именно тридесет и шестият стих е бил този, който апостол Павел перифразира от 2 Солунци, когато говори за човека на греха.

Никой да не ви измамва по никакъв начин; защото този ден няма да настъпи, докато първо не дойде отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася себе си над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение; така щото той, като Бог, седи в Божия храм, представяйки себе си, че е Бог. 2 Солунци 2:2, 3.

Тридесет и шести стих заявява, че „той ще се превъзнесе и ще възвеличи себе си над всеки бог“, а Павел казва: „да се открие човекът на греха, синът на погибелта; който се противи и превъзнася себе си над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение“. Ясно е, че Смит не е имал никаква пророческа власт, за да твърди, че царят от тридесет и шести стих е различен от царя, за когото се говори в стиховете, водещи до тридесет и шести стих. От граматична гледна точка той не е имал никакво основание за своето погрешно приложение, а твърдението му, че е постъпил така, защото тридесет и шести стих не притежава никакви белези на папската власт, представляваше изопачаване на Писанието в опит да се утвърди частно тълкуване.

И ние имаме още по-сигурното пророческо слово, на което добре правите, че внимавате, като на светило, което свети в тъмно място, докле се развидели денят и изгрее зорницата

в сърцата ви; като знаете преди всичко това, че никое пророчество на Писанието не е плод на лично тълкуване. Защото пророчеството не е идвало в древността по човешка воля, но светии Божии човеци са говорили, движени от Светия Дух. 2 Peter 1:19–21.

През годините на лаодикийския адвентизъм е имало много адвентни богослови, пастири и автори, които са разглеждали въпроса дали смятат приложението на Смит за правилно или неправилно. Един австралийски пастир, Луис Уеър, отдавна починал, е прекарал по-голямата част от своето служение в противопоставяне на лъжливия пророчески модел на Смит. Причината за неговото противопоставяне не беше просто това, че Смит в крайна сметка отъждестви царя, който достига своя край в четиридесет и пети стих, с Турция, но и това, че постановката на Смит доведе също до неправилно тълкуване на Армагедон. През 80-те години на XX век, или приблизително тогава, един адвентен автор написа книга, озаглавена *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Името на автора е Доналд Мансел, а книгата все още е достъпна.

Мансел проследява историята, водеща до Първата световна война и Втората световна война, като показва, че когато се виждаше, че и двете войни наближават, адвентните евангелизатори започнаха да използват погрешното приложение на Смит за Турция, която марширува към буквалния Ерусалим, като белег за Армагедон и края на света. Той показва чрез църковните членствени списъци, че с приближаването на всяка от войните много души бяха приведени в членството на Адвентната църква въз основа на пророческия акцент на евангелизаторите, извлечен от погрешния възглед на Смит за Армагедон.

Когато която и да било от войните завърши и погрешните предсказания не се изпълниха, църквата изгуби повече членове, отколкото бе спечелила чрез пророческия модел, изграден от Смит.

Чрез отхвърлянето от страна на Смит на основополагащата вест на милеритите и чрез готовността му да прокарва своето лично тълкуване на стихове тридесет и шести до четиридесет и пети от Даниил, логиката на Смит доведе до пророчески модел, основан върху текущите събития.

В спора между Смит и Джеймс Уайт относно царя, който достига края си в последния стих на Даниил единадесета глава, Джеймс Уайт изложи логика, която сбито представяше пясъчната пророческа основа на Смит. Уайт учеше, че „пророчеството произвежда история, но историята не произвежда пророчество“.

Адвентните евангелизатори, които работеха преди двете войни, използваха развиващата се история, за да представят погрешния пророчески модел на Армагедон на Смит; и тяхното дело, което изглеждаше тъй благословено в навечерието на войните, доведе в крайна сметка до чиста загуба, когато бе показано, че пророческият модел се основава на частно тълкуване.

Пазете се от лъжепророците, които идват при вас в овча кожа, а отвътре са хищни вълци. По плодовете им ще ги познаете. Берат ли хората грозде от тръни или смокини от

бодили? Така и всяко добро дърво дава добър плод, а лошото дърво дава лош плод. Доброто дърво не може да дава лош плод, нито лошото дърво може да дава добър плод. Всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и хвърля в огъня. И тъй, по плодовете им ще ги познаете. Матей 7:15–20.

Готовността на Смит да утвърждава един частен пророчески модел относно царя в тридесет и шести стих даде плод и в създаването на неправилно приложение на шестата язва и Армагедон.

И шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и водата ѝ пресъхна, за да се приготви пътят на царете от изток. И видях три нечисти духа, подобни на жаби, да излизат от устата на змея, и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка. Защото те са бесовски духове, които вършат знамения и излизат при земните царе и при царете на целия свят, за да ги съберат за битката на онзи велик ден на Всемогъщия Бог. Ето, идвам като крадец. Блажен е онзи, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол и да не видят срама му. И ги събра на място, наречено на еврейски Армагедон. Откровение 16:12–16.

Както вече посочихме, шестата язва идва след края на човешкото изпитателно време, така че предупреждението да пазиш дрехите си трябва да се отнася до изпитен въпрос, който възниква преди Михаил да се изправи, човешкото изпитателно време да приключи и първата язва да започне. Шестата язва посочва действията на змея, звяра и лъжепророка, които са тройният съюз, събиращ се при скоро предстоящия неделен закон. Този троен съюз е Съвременният Рим, а символът, който обозначава и установява тройния съюз на Съвременния Рим, са „разбойниците от твоя народ“, които „се въздигат, за да утвърдят видението“ и „падат“.

Предупреждението на шестата язва, когато бъде разбрано, позволява на една душа да опази дрехите си; но ако бъде отхвърлено, то оставя душата гола, което е една от петте характеристики на лаодикиеца. Символът, който установява това предупреждение, са разбойниците от твоя народ, които се превъзнасят и накрая падат. Соломон каза, че ако Божият народ няма това видение, загива.

Където няма видение, народът загива; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Еврейската дума „загина“ означава „да се оголи“, а Йоан записа: „Блажен е онзи, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол и да не виждат срама му.“ Смит грешеше относно северния цар и тази лъжлива пророческа основа му позволи да развие пророческо приложение, което, ако бъде прието, води до голота — символ на лаодикийците, които биват изплутени от устата на Господа.

Смит нямаше никакъв проблем да защитава новото си погрешно отъждествяване на царя на север против съпруга на пророчицата, Джеймс Уайт. Адвентните историци и Сестра Уайт разглеждат тяхното известно разногласие. Елън Уайт порица и съпруга си, и Смит за това, че са допуснали различието в мненията си относно това кого представя царят на север в Данииел единадесета глава, да бъде изнесено в публичното пространство. В самото първо адвентно издание след Голямото разочарование от 1844 година Джеймс Уайт написа:

„Че Исус се изправи, затвори вратата и дойде при Стария по дни, за да приеме Своего царство, в 7-ия месец на 1844 г., в това напълно вярвам. Виж Лука 13:25; Матей 25:10; Даниил 7:13, 14. Но изправянето на Михаил, Даниил 12:1, изглежда е друго събитие, с друга цел. Неговото изправяне през 1844 г. беше, за да затвори вратата и да дойде при Своя Отец, за да приеме Своего царство и власт да царува; но изправянето на Михаил е, за да прояви царската Си власт, която вече има, в погубването на нечестивите и в избавлението на Своя народ. Михаил трябва да се изправи във времето, когато последната власт в 11-та глава дойде до своя край и няма кой да ѝ помогне. Тази власт е последната, която потъпква истинската Божия църква; и понеже истинската църква все още е потъпквана и отхвърляна от цялото християнство, следва, че последната потисническа власт не е „дошла до своя край“; и Михаил не се е изправил. Тази последна власт, която потъпква светиите, е представена в Откровение 13:11-18. Числото му е 666.“ James White, A Word to the Little Flock, 8.

Когато Смит въведе своята тъй наречена „нова светлина“ по въпроса за „последната сила в Даниил, единадесета глава“, Джеймс Уайт възприе приложението на Смит не като нова светлина, а като нападение срещу основите. Спорът относно Рим като северния цар в Даниил 11, който се състои между Урия Смит и Джеймс Уайт, притежава определени особености, които ние, като изследователи на пророчествата, следва да съпоставим с другите спорове от адвентната история относно символа на Рим.

Един от тези белези е въвеждането на частно тълкуване. Друг белег е, че прилагането на частното тълкуване изисква изопачаване на простата граматика, защото Смит не само пренебрегна, че всеки пророчески белег в тридесет и шести стих се отнася до Рим, но пренебрегна и това, че граматическата структура изисква царят от тридесет и шести стих да бъде същият цар, представен в предходния пасаж.

Друго е, че частното тълкуване представляваше отхвърляне на основополагащи истини. Друго е, че то представлява отхвърляне на авторитета на Духа на пророчеството. Друга характерна особеност е, че първата погрешна идея относно Рим ще доведе до пророчески модел, който не позволява на човека да запази дрехите си, когато се приближава към края на времето на човешкото изпитание. Друго беше готовността публично да насърчава своето частно тълкуване. Друго е, че частното тълкуване неизменно се определя като нова светлина. Всички тези характеристики са представени в настоящото обсъждане на „грабителите на твоя народ“.

Когато последният спор на Рим, който бе предобразен чрез първия спор на Рим, разпознаващ „разбойниците измежду твоя народ“, бъде съпоставен с пророческата линия на спора на Урия Смит и Джеймс Уайт, ще видим, че една група ще изгражда своя пророчески модел върху лично тълкуване, което отхвърля основополагащата истина.

Отхвърлянето на основополагащите истини автоматично представлява отхвърляне на авторитета на Духа на пророчеството, който така убедително защитава тези основополагащи истини. Тази категория хора също ще бъде склонна да излага своето становище публично, независимо от каквито и да било опасения, които биха могли да бъдат повдигнати относно

въздействието, което това учение може да окаже върху Божия народ по целия свят.

Непосредствено след 1844 година, в първото поколение на адвентизма, беше въведен още един спор относно Рим. Този спор продължи да бъде разпалван, докато погрешното становище не бе прието в третото поколение на адвентизма. Ще разгледаме спора за „всекидневната“ като четвъртата от шестте линии, които сега разглеждаме в модела „ред след ред“.

Но преди да разгледаме четвъртата линия на споровете на Рим, необходимо е да си припомним, че в предишната статия, когато разглеждахме десети стих от единадесета глава на Даниил, заявихме: „Стих десети също така пряко свързва „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава със скритата история, но тази линия на истината е извън онова, което тук излагаме.“

Урия Смит бе водещият в отхвърлянето на „седемте времена“ през 1863 г. Той бе отхвърлил нарасналата светлина по този въпрос, представена в статиите върху тази тема, написани от Хайрам Едсън и публикувани в Review през 1856 г. Последиците от това, че Смит е бил свързан с движение, което е представило „седемте времена“, но впоследствие е отхвърлил нарасналата светлина именно по този въпрос, също са извън предмета на характеристиките на въвеждането от Смит на онова, което той твърдеше, че е нова светлина по въпроса за северния цар; но когато завършим нашия обзор на линията на адвентните спорове относно Рим, ще се върнем както към значението на десети стих от единадесета глава на Даниил, така и към онова, което е представено чрез отхвърлянето от Смит на Лаодикийската вест, която пристигна през 1856 г. с нарасналата светлина относно „седемте времена“.

„Нашата вяра по отношение на вестите на първия, втория и третия ангел беше правилна. Великите ориентири, през които сме преминали, са непоклатими. Макар че пълчищата на ада могат да се опитват да ги откъснат от основата им и да тържествуват при мисълта, че са успели, все пак те не успяват. Тези стълбове на истината стоят твърдо като вечните хълмове, непоклатими пред всички усилия на хората, съчетани с тези на Сатана и неговото воинство. Ние можем да научим много и трябва постоянно да изследваме Писанията, за да видим дали това е така.“ Евангелизъм, 223.

„Големите ориентири на истината, които ни показват нашето място в пророческата история, трябва грижливо да бъдат пазени, за да не бъдат съборени и заменени с теории, които биха донесли объркване, а не истинска светлина.“ Selected Messages, book 2, 101, 102.

„В това време ще бъдат направени много усилия, за да бъде разколебана вярата ни по въпроса за светилището; но ние не бива да се колебаем. Нито една игла не бива да бъде поместена от основите на нашата вяра. Истината все още е истина. Онези, които станат неувверени, ще се понесат към погрешни теории и накрая ще се окажат неверници по отношение на миналите доказателства, които сме имали за това що е истина. Старите ориентири трябва да бъдат запазени, за да не изгубим посоката си.“ Manuscript Releases, volume 1, 55